

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/151/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320011537
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2320011537.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 20.9.2022, č.k. 2T/120/2020-118, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.3.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

- Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 20.9.2022, č.k. 2T/120/2020-118 uznal obžalovaného A. B. za vinného, že ako otec detí C. B., nar. XX.XX.XXXX a D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky E. F. v G., B. XXX/XX, hoci je zo Zákona o rodine povinný vyživovať svoje deti v minimálnom rozsahu 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa mesačne, ktorý rozsah vyživovacej povinnosti bol upravený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 19P/161/2019 zo dňa 25.05.2020, právoplatným dňa 03.06.2020 na sumu 120,- eur mesačne, na každé dieťa samostatne, a to vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám ich matky E. F., si túto vyživovaciu povinnosť v mieste trvalého bydliska v H. a všade tam, kde sa zdržiaval, riadne neplnil, bol živnostníkom v oblasti stavebníctva, živnosť neprerušil počas pandémie COVID - 19, čím za obdobie od mesiaca február 2019 do 20.09.2022 dlhuje výživné v celkovej výške 6.914,18 eur, teda najmenej dva mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, tým spáchal prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 138 písmeno b) Trestného zákona. Za to mu súd podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona, zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona, a zistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 48 odsek 2 písmeno a), odsek 4 Trestného zákona obžalovaného zaradil na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.
- Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v zákonom stanovenej lehote podaním zo dňa 03.10.2022 odvolanie. Prokurátor sa na hlavnom pojednávaní vzdal práva podať odvolanie.
- Podané odvolanie obžalovaný odôvodnil nasledovne (skrátene):
  - Odvolanie podáva proti výroku o treste v celom rozsahu, najmä z dôvodu porušenia práva na obhajobu, pretože boli napadnutým rozsudkom porušené ustanovenia Trestného zákona a súčasne z dôvodu, že uložený trest je neprimerane prísny.
  - Právna kvalifikácia prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. c) Tr. zák. je podľa názoru obžalovaného v napadnutom rozsudku nesprávna z dôvodu nesprávneho procesného postupu konajúceho súdu. V predmetnej trestnej veci bola podaná obžaloba Okresnej prokuratúry Galanta pod č. k. 3 Pv 474/20/2202 - 5 zo dňa 16.12.2020 pre trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207

ods. 1 Tr. zák. Na hlavnom pojednávaní dňa 20.09.2022 v súlade s § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a súčasne v súlade s § 257 ods. 5 Tr. por. odpovedal kladne na otázky položené súdom primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Tr. por. Následne na to samosudkyňa vyzvala prokurátora k zaujatiu stanoviska k tomuto vyhláseniu. Prokurátor navrhol prijať vyhlásenie iba vo vzťahu k obdobiu uvedenému v obžalobe a vo vzťahu k ďalšiemu obdobiu navrhol vykonať dokazovanie. Samosudkyňa následne konštatovala, že vzhľadom na druh prejednávanej trestnej činnosti nie je možné vyhlásenie o vine prijať, pretože vzniká potreba meniť skutkovú vetu v okolnostiach vzťahujúcich sa na čas spáchania skutku, ako aj na výšku zanedbaného výživného. Po vykonanom dokazovaní, keďže procesné strany nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, samosudkyňa vyhlásila podľa § 274 ods. 1 Tr. por. formou uznesenia dokazovanie za skončené a udelila procesným stranám slovo na záverečné reči. Prokurátor v záverečnej reči konštatoval, že vina obžalovaného bola v plnom rozsahu preukázaná. Súčasne navrhol, aby ho súd uznal za vinného a navrhol upraviť skutkovú vetu, a to v čase spáchania skutku od februára 2019 do 20.09.2022, pričom ku dňu hlavného pojednávania mala byť výška zanedbaného výživného vo výške 6.914,18 EUR. Súčasne navrhol zmenu právnej kvalifikácie s poukazom na čas páchania skutku, a teda na dlhší čas, a to podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák.

3.3. Po záverečnej reči prokurátora súd obžalovaného upozornil na potrebu zmeny právnej kvalifikácie spáchaného skutku, kedy je skutok potrebné kvalifikovať ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. a súčasne sa informoval, či za týmto účelom nežiada o poskytnutie lehoty na ďalšiu prípravu obhajoby, prípadne či nežiada za týmto účelom pojednávanie odročiť alebo vykonať ďalšie dôkazy. Vzhľadom k tomu, že nemal návrhy na doplnenie dokazovania, súd následne na to vyhlásil napadnutý rozsudok. Súd ho uznal za vinného z trestného činu podľa prísnejšieho ustanovenia zákona ako podľa ktorého posudzovala skutok obžaloba.

3.4. S poukazom na § 284 ods. 2 Tr. por. konštatuje, že napadnutý rozsudok bol výsledkom postupu súdu prvého stupňa, ktorým došlo k zásadnému porušeniu práva obžalovaného na obhajobu z dôvodu, že súd môže zmeniť právnu kvalifikáciu len do momentu, kým nevyhlási dokazovanie za skončené.

3.5. Obžalovaný má za to, že konajúci súd neprihliadol na okolnosti daného prípadu, najmä na tú skutočnosť, že sa ku spáchaniu týchto skutkov priznal a tieto úprimne oľutoval. Vydaný rozsudok v danej veci nezodpovedá zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 Tr. zák. pričom vydaný trest je neprimerane prísny, nakoľko mu nebola priznaná jedna poľahčujúca okolnosť, a to poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., podľa ktorej páchateľ napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

3.6. Dôsledkom uvedeného postupu bol následne konajúcim súdom nesprávne ustálený pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Pri vyhlásení o vine, ktoré uskutočnil platí, že v rámci poučenia o význame priznania treba obžalovaného poučiť o ustanoveniach § 36 písm. 1) a n) Tr. zák., podľa ktorých priznanie k spáchaniu trestného činu a úprimné oľutovanie jeho spáchania, aj napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti sú poľahčujúcimi okolnosťami, ktoré súd berie do úvahy pri určovaní druhu trestu a jeho výmery.

3.7. V nadväznosti na vyššie uvedený rozpor ohľadom nesprávneho posúdenia poľahčujúcich okolností uvádza, že od počiatku trestného stíhania plne spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, priznal sa k spáchaniu skutkov, podrobne opísal trestnú činnosť a svoje konanie úprimne oľutoval. Orgánom činným v trestnom konaní bol nápomocný, poskytol plnú súčinnosť pri každom procesnom úkone a nijakým spôsobom nemaril priebeh trestného konania. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/ 71/2020 zo dňa 21. 07. 2020, ktorý konštatoval, že: „na priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) boli splnené všetky zákonné predpoklady, a to z dôvodu, že obžalovaný aktívnym konaním pomáhal orgánom činným v trestnom konaní a súdu objasnil všetky neznáme detaily svojej trestnej činnosti. Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že sa obžalovaný k trestnej činnosti priznával od samého počiatku u úprimne ju ľutoval, vyšetrovateľovi ju podrobne popísal a na hlavnom pojednávaní realizoval vyhlásenie o vine. Krajský súd je toho názoru, že obžalovaný zo svojej pozície už viac nemohol napomáhať pri objasňovaní svojej trestnej činnosti, napriek tomu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedostal odpoveď, prečo by mu táto poľahčujúca okolnosť patriť nemala.“. Obžalovaný je názoru, že tento je možné analogicky aplikovať aj na jeho prípad.

3.8. Za predpokladu, že súd by pri výmere trestu správne prihliadol na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v bode 11. tohto odvolania, mal konajúci súd v konečnom dôsledku správne ustáliť pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v pomere 2:1 (§ 36 písm. 1) Tr. zák., § 36 písm. n) Tr. zák. k § 37 písm. m) Tr. zák.). Pri aplikácii uvedeného pomeru by vyplývalo, že súd mal následne pri rozhodovaní o treste použiť ust. § 38 ods. 3 Tr. zák., t. j. ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

3.9. Ďalej je názoru, že v danom prípade sú splnené podmienky pre aplikáciu ustanovení o mimoriadnom znížení trestnej sadzby podľa § 39 Tr. zák. Ku skutku uvedenému v obžalobe sa priznal a úprimne oľutoval.

3.10. Vo vzťahu k samotnému skutku uvádza, že v skutkovej vete vydaného rozsudku je skutok časovo vymedzený od februára 2019 do 20.09.2022. Obžalovaný v tejto súvislosti uvádza, že výživné neuhrádzal v čase, keď bol na slobode z dôvodu nepriaznivej ekonomickej situácie, spojenej okrem iného s koronakrízou. Súčasne uvádza, že od 30.11.2021 až doposiaľ sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, svoju vyživovaciu povinnosť si riadne nahlásil, avšak kvôli aktuálne prebiehajúcej trestnému konaniu nebol zatiaľ zaradený na výkon žiadnej práce. V danom kontexte analogicky poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 3To/89/2010, v ktorom súd konštatoval nasledovné: „Ak obžalovaný neplnil svoju vyživovaciu povinnosť v období, keď nevykonával väzbu, nemožno to bez ďalšieho považovať za konanie naplňajúce znaky skutkovej podstaty trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. Dôvodom pre vyvodenie trestnej zodpovednosti by to mohlo byť napríklad vtedy, ak by sa preukázalo, že obžalovaný mal dostatok finančných prostriedkov a tieto úmyselne alebo z nebanlivosti nepoužil na plnenie si vyživovacej povinnosti alebo ak bezdôvodne odmietol vo väzbe alebo výkone trestu odňatia slobody ponúknuť prácu.“

3.11. Keďže od 30.11.2021 až doposiaľ je vo výkone trestu odňatia slobodu, v konaní tak nebolo preukázané, že by počas tejto doby mal dostatok finančných prostriedkov a tieto úmyselne alebo z nebanlivosti nepoužil na plnenie si vyživovacej povinnosti, alebo by bezdôvodne odmietol vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody ponúknuť prácu. Z tohto dôvodu jeho konanie nie je možné počas tohto obdobia považovať za konanie naplňajúce znaky skutkovej podstaty trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. Uvedené skutočnosti neboli zohľadnené a tieto súd pri rozhodovaní opomenul. V danom kontexte poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove, kde konajúci súd v obdobnom prípade pri vyhlásení viny priznal obžalovanému dve poľahčujúce okolnosti, a to poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 1) a n) a zároveň tento skúmal a následne neprihliadol na dobu neplatenia výživného, počas ktorej bol obžalovaný vo väzbe a výkone trestu odňatia slobody.

3.12. S ohľadom na vyššie uvedené má za to, že uložený trest je neprimerane prísny a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Aj s ohľadom na tieto skutočnosti je toho názoru, že konajúci súd mal okrem priznania ďalšej poľahčujúcej okolnosti prihliadať aj na vyššie špecifikované okolnosti, ktoré môžu byť predpokladom pre mimoriadne zníženie trestu v nižšom rozsahu. Vyššie uvedené chyby konania majú vplyv na skutkový a následne právny stav a bez ich odstránenia je nutné konštatovať pochybnosti o správnosti uloženého trestu a tým porušenie ustanovení trestného zákona.

3.13. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), d) a písm. e) Tr. por. a postupom podľa § 322 ods. 1 Tr. por. mu vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie, prípadne aby sám odvolací súd rozhodol tak, že mu ukladá trest v nižšom rozsahu

4. Odôvodnenie odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu doplnil, a to podaním zo dňa 21.11.2022, nasledovne (skrátene):

4.1. Konajúci súd na str. 5 vydaného rozsudku poukazuje na to, že osoba, ktorá má vyživovaciu povinnosť musí využiť všetky možnosti na to, aby si túto povinnosť v reálne možnej výške splnila bez ohľadu na to, či obžalovanému aktuálna životná situácia umožňovala príjmy v rozsahu, z akého sa vychádzalo pri určení vyživovacej povinnosti, respektíve má právo aktívnym prístupom riešiť úpravu výšky vyživovacej povinnosti v prípade, že nastane zmena pomerov. Súd poukazuje na to, že zbavovať sa tejto zodpovednosti a povinnosti platiť na nezaopatrené dieťa s odkazom na zlú finančnú situáciu je právne neopodstatnené a v súhrne sa potom nejedná o akceptovateľné argumenty. S poukazom na tieto okolnosti zdôrazňuje, že výživné neuhrádzal v čase od 30.11.2021 až doposiaľ z dôvodu, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody. Vyživovaciu povinnosť si vo výkone trestu odňatia slobody riadne nahlásil, avšak kvôli prebiehajúcej trestnému konaniu nebol zatiaľ zaradený na výkon žiadnej práce. V danom kontexte analogicky poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 3To/89/2010, tak ako v predchádzajúcom odôvodnení odvolania.

4.2. Z uvedených dôvodov je toho názoru, že zmena pomerov od 30.11.2021 až doposiaľ nastala na strane obžalovaného z objektívnych dôvodov, teda táto zmena má charakter, ktorý nemohol svojou vôľou žiadnym spôsobom ovplyvniť. Ako vyplýva z rozhodovacej praxe slovenských súdov (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Tdo/63/2016 zo dňa 18.01.2017), obdobie, počas ktorého je obvinený vo výkone väzby resp. vo výkone trestu odňatia slobody sa do páchanej trestnej činnosti nemôže započítavať, za predpokladu, že obvinený si svoju vyživovaciu povinnosť riadne nahlási tak, ako učinil v tomto prípade aj on.

4.3. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), d) a písm. e) Tr. por. a postupom podľa § 322 ods. 1 Tr. por. mu vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie, prípadne aby sám odvolací súd rozhodol tak, že mu ukladá trest v nižšom rozsahu.

5. Na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného nariadil tunajší súd verejné zasadnutie, ktoré sa vykonalo v prítomnosti prokurátora, obžalovaného a jeho obhajcu.

6. Obhajkyňa obžalovaného sa pridržiala svojich doterajších vyjadrení a dôvodov, ktoré uviedla v odvolaní. Poukázala na skutočnosť, o ktorej sa dozvedela až teraz, že obžalovaný bol odsúdený v inom trestnom konaní na OS Michalovce, v ktorom bol zastúpený iným obhajcom a dáva do pozornosti možnosť uloženia súhrnného trestu, resp. rozhodnutia o upustení od uloženia od súhrnného trestu. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného podané proti výroku o treste zamietnuť ako nedôvodné. Obhajkyňa navrhla uloženie trestu na spodnej hranici trestnej sadzby za súčasného zohľadnenia pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a obžalovaný sa pridržiaval návrhu svojej obhajkyne.

7. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

8. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutého výroku a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

9. Obžalovaný odôvodnil svoje odvolanie proti výroku o treste porušením jeho práv na obhajobu, v súvislosti s porušením ustanovenia § 284 ods. 2 Trestného poriadku zo strany súdu, ďalej tým, že mu nebola priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona a nakoniec preto, že súd neaplikoval ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom stíšený trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

10. Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že prvostupňový súd porušil ustanovenie § 284 ods. 2 Trestného poriadku, s týmto odvolací súd súhlasí. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že súd najprv vyhlásil dokazovanie za skončené a až potom, po záverečnej reči prokurátora, upozornil obžalovaného na možnosť prísnejšej právnej kvalifikácie žalovaného skutku oproti obžalobe. Takýmto postupom sa súd dostal do rozporu s ustanovením § 274 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého uznať obžalovaného za vinného z trestného činu podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, ako podľa ktorého posudzovala skutok obžaloba, môže súd len vtedy, ak obžalovaného na možnosť tohto prísnejšieho posudzovania skutku upozornil skôr, ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Ak o to obžalovaný alebo jeho obhajca požiada, treba mu poskytnúť znova lehotu na prípravu obhajoby a hlavné pojednávanie na ten účel odročiť najmenej o päť pracovných dní.

11. Napriek tomu, že prvostupňový súd postupoval v rozpore s vyššie citovaným ustanovením Trestného poriadku, na základe postupu, ktorý následne súd zvolil, nedošlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. Súd síce v nesprávnej časti súdneho konania poučil obžalovaného o tom, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, je možné posudzovať podľa prísnejšieho ustanovenia Trestného zákona, následne mu však ponúkol možnosť dodatočnej lehoty na prípravu obhajoby, respektíve mu ponúkol

možnosť podať ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Obžalovaný nežiadal o poskytnutie dodatočnej lehoty na prípravu obhajoby a ani nemal iné návrhy na doplnenie dokazovania. Nakoľko prvostupňový súd obžalovanému reálne umožnil realizovať jeho právo na obhajobu, v súvislosti s možnosťou posudzovania žalovaného skutku podľa prísnejšieho ustanovenia Trestného zákona, nemala uvedená chyba prvostupňového súdu vplyv na zákonnosť prvostupňového konania a na správnosť samotného výroku o vine. Navyše, výrok o vine obžalovaný odvolaním nenapadol. Z odvodnenia jeho odvolania vyplýva, že toto podal len proti výroku o treste, pričom rozsah a dôvody odvolania formuloval jeho obhajca, takže nie je možné domnievať sa, že tento nevedel zrozumiteľne naformulovať rozsah a dôvody odvolania. Ak teda obžalovaný argumentuje, že výrok o treste je neprávny kvôli zle použitej právnej kvalifikácii (ods. 3.2. tohto uznesenia), fakticky namieta nesprávnosť výroku o vine, ktorý však svojím odvolaním nenapadol.

12. Ďalšou odvolacou námietkou obžalovaného bolo, že mu súd nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, teda, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu, postupoval v tomto smere prvostupňový súd správne. Obžalovaný síce urobil vyhlásenie o vine v zmysle obžaloby, avšak prvostupňový súd toto jeho vyhlásenie neprijal, nerozhodol teda o tom, že sa dokazovanie v otázke jeho viny nevykoná. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že prvostupňový súd pri tomto rozhodnutí nepostupoval v súlade s Trestným poriadkom. Ak umožnil obžalovanému urobiť vyhlásenie podľa ustanovení § 257 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku a obžalovaný niektoré z týchto vyhlásení urobil, mal o prijatí alebo neprijatí takéhoto vyhlásenia rozhodnúť uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku. Prvostupňový súd o neprijatí vyhlásenia obžalovaného o vine nerozhodol uznesením, ale iba obžalovanému oznámil, že jeho vyhlásenie neprijíma. Tento postup síce nebol v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, avšak v konečnom dôsledku nemal vplyv na správnosť výroku o treste. Postoj obžalovaného k žalovanej trestnej činnosti je možné vyhodnotiť tak, že tento sa jej spáchaniu priznal a svoje konanie oľutoval. Nijakým spôsobom obsahovo nenaplnil ustanovenie § 36 písm. n) Trestného zákona, ktoré predpokladá aktívne konanie obžalovaného vo vzťahu k objasňovaniu trestnej činnosti. Samotné priznanie sa k trestnej činnosti a jej úprimne oľutovanie, nie je možné podradiť pod citované ustanovenie Trestného zákona, tak ako to žiada obžalovaný (pozri aj R 44/2017). Dôvod na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 Trestného zákona - obžalovaný neuviedol podľa ktorého konkrétneho ustanovenia odsekov 1 až 4 tohto paragrafu mal súd postupovať – nebol v konaní zistený. Obžalovaný neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by bolo možné definovať ako mimoriadne okolnosti prípadu alebo mimoriadne pomery páchatela a ani odvolací súd ich sám nenašiel.

13. Pokiaľ ide o odvolacie námietky, ktoré sa vzťahujú k nesprávnemu vymedzeniu obdobia, v ktorom mal obžalovaný páchať trestnú činnosť (ods. 3.10. tohto uznesenia), ide o námietky smerujúce proti výroku o vine, ktorý obžalovaný odvolaním nenapadol a ktorý sa teda stal právoplatným a záväzným tak pre strany trestného konania, ako i pre odvolací súd.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia a závery odvolacieho súdu, vyhodnotil tento súd odvolanie obžalovaného v celom rozsahu ako nedôvodné a preto ho z tohto dôvodu zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.